

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 317/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Strählem, Dolný Val 21/180, Žilina, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní Okresného súdu Žilina sp. zn. 4 C/251/2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. augusta 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 C/251/2009 (sťažovateľ uvádza ako porušovateľa označených práv v úvode sťažnosti okresný súd, pozn.), ktorý vo veci vedenej proti nemu ako odporcovi v 3. rade mal vydať 21. októbra 2011 rozsudok pod hore uvedenou spisovou značkou.

V dôvodoch sťažnosti prezentuje sťažovateľ názor, že označeným rozsudkom okresného súdu bol nezákonne zmenený „rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici 16 Co 439/89 zo dňa 30.1.1990, ktorým bola stanovená náhrada straty na zárobku z titulu pracovného úrazu.

Od uvedeného rozhodnutia KS v Banskej Bystrici sa odvíjala výška poskytovanej náhrady a tá okrem zákonnej valorizácie nebola žiadnou dohodou menená.

Ja ako sťažovateľ som si ako zamestnanec a neskôr aj ako aj nezamestnaný plnil všetky povinnosti spojené so štatútom nezamestnaného a nie mojím nechcením pracovať, ale zníženou pracovnou schopnosťou následkom pracovného úrazu som si nenašiel ďalšie zamestnanie. Krátenie mojej náhrady z takéhoto dôvodu považujem za neprijateľné.

V sporoch, ktoré som viedol so Sociálnou poisťovňou doteraz najvyšší súd vždy tvrdil, že Sociálna poisťovňa je povinná prevziať výplatu úrazovej renty vo výške v ktorej bola náhrada vyplácaná k 31.12.2003. Ide o rozhodnutie NS SR - 7 So 239/2007, 2So/102/2006...

Z vyššie uvedených dôvodov mám zato, že je nesprávne, že v konaní OS v Žiline č. k. 4C/251/2009 som bol na svojich právach ukrátený v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy SR.“

Návrhom na rozhodnutie vo veci samej sa sťažovateľ domáha vydania tohto rozhodnutia:

„1.) Základné právo [REDAKOVANÉ] bytom [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd bolo postupom súdu porušené.

2.) Rozsudok OS v Žiline č. k. 4C 251/2009 zo dňa 21.10.2011 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3.) OS je povinný uhradiť trovy právneho zastupovania v konaní na ústavnom súde za dva právne úkony vo výške 340,88 €.. do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.“

Na základe výzvy ústavného súdu z 19. septembra 2014 na odstránenie nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľ podaním z 30. septembra 2014 doručeným

3. októbra 2014 uvádza nové znenie III. časti sťažnosti: „Z vyššie uvedených dôvodov mám za to, že v konaní OS v Žiline č. k. 4C/251/2009 som bol na svojich právach ukrátený v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy SR.

Najvyšší súd SR pri rozhodovaní o podanom dovolaní neakceptoval skutočnosť, že OS pri rozhodovaní o výške náhrady za stratu na zárobku rozhodol vo veci, kde už bolo súdom rozhodnuté (res indicato - KS Banská Bystrica č. k. 16 Co 439/89).

Z uvedeného dôvodu nemal podané dovolanie odmietnuť. Vzhľadom na uvedené skutočnosti má podľa môjho názoru Ústavný súd založené právo konať o tejto ústavnej sťažnosti..“

Súčasťou doplnenia návrhu bola aj kópia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 138/2013 z 9. júna 2014, ktorým rozhodol o jeho dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co 130/2012 z 20. decembra 2012 .

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, okrem prípadov výslovne uvedených v zákone o ústavnom súde.

Podľa § 50 ods. 1 písm. b) a c) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie právoplatného rozhodnutia,

opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody a označenie proti komu sťažnosť smeruje.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj obsahových náležitostí sťažnosti. Až na zákonom presne definované výnimky je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania a viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovatelia domáhajú. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti. Petit musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde), teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (III. ÚS 78/02, III. ÚS 17/03, IV. ÚS 138/08).

V danom prípade považuje ústavný súd za závažný obsahový nedostatok petitu sťažnosti brániaci jej meritórnemu preskúmaniu. Pokiaľ by aj ústavný súd nepridŕžajúci sa formalistického prístupu k podaným sťažnostiam z 2. bodu návrhu rozhodnutia vyvodil, že sťažnosť smeruje proti porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 C 251/2009 z 21. októbra 2011, sťažovateľ ani po výzve ústavného súdu k sťažnosti nepripojil označený rozsudok, ale len uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 138/2013 z 9. júna 2014. Z obsahu sťažnosti síce možno vyvodíť nespokojnosť sťažovateľa s označeným uznesením najvyššieho súdu, avšak petitom sťažnosti, ktorý je pre ústavný súd záväzný, sa sťažovateľ vyslovenia porušenia základných práv zaručených ústavou, prípadne dohovorom uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 138/2013 z 9. júna 2014 nedomáhal. Celá sťažnosť sa vyznačuje nepresnosťou obsahu, absentuje v ňom čo i len zmienka o odvolacom konaní.

Ústavný súd zároveň konštatuje, že sťažnosť sa vyznačuje zmätočnosťou svojho obsahu vyúsťujúcou do nedostatku jednej zo zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti

požadovanej ustanovením § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorou je logické, kompaktné a dostatočne určité odôvodnenie návrhu vo vzťahu k právam, vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovateľ v petite sťažnosti domáha. Odôvodneniu sťažnosti sťažovateľa takáto kvalita zjavne chýba, pretože v jeho argumentácii v skutočnosti absentujú relevantné dôvody, osvedčujúce porušenie týchto práv. Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť ako celok pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv (pri zastúpení kvalifikovaným právny zástupcom) v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Ústavný súd pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľa nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05).

Vzhľadom na to, že sťažnosť v predloženej podobe nespĺňala náležitosti, ktoré pre uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už pri jej predbežnom prerokovaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2015